

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. évi március hó 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt I.rendű vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2018. évi szeptember hó 27. napján kihirdetett 10.B.2/2017/155. számú ítéletét megváltoztatja annyiban, hogy a szabadságvesztés büntetés mértékét 7 (hét) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

Indokolás

A Miskolci Törvényszék az I.rendű vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 160. § (1), (2) bekezdés j) pont]. Ezért 10 év szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltasra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. A büntetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elkövetés eszközét elkobozta, rendelkezett a többi bűnjelről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott a bűnösség megállapítása miatt felmentésért, a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést (Miskolci Törvényszék 10.B.2/2017/155. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

A védői fellebbezés indokai szerint (4. számú másodfokú irat) az ítélet indokolása nem megfelelően részletes az elkövetés helyszínét illetően. A bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az elkövetés közvetlen helyszínén, a sértett ágyán lévő párnákon vérgyanús szennyeződést nem rögzítettek. A takarón sérülést nem tártak fel, így kérdéses, hogy a nyakig betakart sértett elleni támadáskor miért nem keletkezett folytonossághiány a textílián. A szakvélemény szerint a sérülés erős vérzéssel járt, így az ítéletben írt keletkezés mellett a párnát is szennyeznie kellett volna a sértett vérének. A tényállással ellentétes a sértett vallomása, miszerint nem tudja, a nyakát hogyan vágta meg a vádlott, de mindkét sérülést a nyakán ekkor szerezte. Az elsőfokú bíróság nem fordított megfelelő figyelmet arra sem, hogy az orvosszakértő nem zárta ki a sérülés önkezüségét. A közeli hozzátartozó gyermekek a sértett befolyása alatt állhattak, tőlük elfogulatlan tanúvallomás nem várható. A vádlott vallomásainak hitelt érdemlőségét kóros elmeállapota miatt nem lehet biztonsággal megítélni. A

védelem szerint a vádlott a tárgyaláson is többször zavartan viselkedett. A kifejtettek alapján elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodsorban a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt. A vádlott fellebbezését szintén indokolta írásban. Az 5. sorszám alatti beadványában kóros elmeállapotára hivatkozva felmentését kérte. Vitatta ölési szándékát és egyben előadta, hogy kóros elmeállapota büntethetőségének akadálya, mely „falat képez” mindenféle súlyosító tényezőnek. A 12. számú beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő gyermekei, nagykorú tanú 1 és tanú 2, valamint tanú 8, ... tanúkihallgatása iránt. E személyek kihallgatását az elsőfokú bíróság indítványa ellenére mellőzte, azonban a tényállás felderítéséhez e bizonyítás szükséges. Nyilatkozata szerint nem felel meg a valóságnak, hogy a cselekményt védekezésre képtelen személy sérelmére követték el, mert a felesége fent volt és dohányzott. Ezen túl jelen ügyre nem tartozó személyi és anyagi sérelmeit is említette, melyek volt házastársával és annak jelenlegi férjével való kapcsolat megromlásához vezetett.

Az ítéletet ügyészi jogorvoslat nem támadta.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.92/2017/24-I. számú átiratában a tényállásnak az elkövetés eszközére és a sértettet ért erőbehatás mértékére vonatkozó kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Észrevételezte azonban, hogy kiskorú ... kiküldött bíró előtt tett tanúvallomása bizonyítékként nem értékelhető, mert a mentességi joggal nem élő tizenegyedik életévét be nem töltött tanú részére a törvényes képviselőt ellátó eseti gyám nem adott hozzájárulást a tanúvallomás megtételéhez. Mindez azonban a tényállás megalapozottságát nem érintette, mert a tanú nyomozási bírói előtt tett, szabályosan felvett vallomása bizonyítékként értékelhető.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 599. §-a szerint nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen a vádlott a 12. számú beadványában előterjesztett - további tanúbizonyításra irányuló - indítványát visszavonta és így már nem kérte a bizonyítás kiegészítését.

Az ügyész perbeszédében a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakkal egyezően az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásának megfelelően elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán vitatta büntetőjogi felelősségét és felmentését kérte.

A védelmi fellebbezések - a büntetés enyhítésére irányulóan - alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást részben még a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) alapján folytatta le, azonban határozatát már a 2018. július hó 01. napja, a Be. hatályba lépése után hozta meg és a másodfokú eljárásra is értelemszerűen a Be. hatálya idején került sor. A felülbírálat során a Be. 868. § (1) bekezdésének megfelelően a hatályos eljárási törvényt kellett alkalmazni annak rögzítésével, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljáráshoz az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmények akkor is érvényesek, ha ezt a Be. másként szabályozza.

Az ítéletábra a bejelentett perorvoslatok folytán a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - az ítélet megalapozottságát, illetve az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A Be. 590. § (3) bekezdés értelmében korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor, mert a fellebbezést nem kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a perorvoslatok ugyanis támadták a tényállást és a bűnösség megállapítását is. Így a másodfokú eljárásban a törvény főszabálya értelmében teljes volt a felülbírálat.

A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút, sem olyan súlyos relatív perjogi hibát, mely az érdemi felülbírálatot kizárja, ilyen eljárási szabálysértésre a fellebbezők sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság részben a régi Be. szabályai alapján folytatta le az eljárást, a revízió során azonban a Be. normáival összefüggésben is vizsgálendő volt az eljárási szabályok megtartása és az esetleges perjogi hibákat már az új törvény rendelkezései szerint kellett értékelni. E körben rögzíthető, hogy nem került sor a Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pontjában írt feltétlen, valamint a 609. § (1) bekezdésében és a (2) bekezdés a-e) pontjaiban szabályozott relatív eljárási szabálysértésre.

Az ítéletet nem befolyásoló relatív eljárási szabálysértés történt azonban kiskorú ... tanú kiküldött bíró útján történő első kihallgatásakor, amint erre a fellebbviteli főügyészség kifogástalanul hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság 2017. július 4. napján (48. sorszámú jegyzőkönyv) kiküldött bíró útján hallgatta ki a vádlott gyermekét, az eljárási cselekmény idején a tizennegyedik életévét be nem töltött A kiskorú törvényes képviselőjét dr.... mint eseti gyám látta el, aki azonban szabályszerű értesítésre az eljárási cselekményen nem jelent meg. A gyermek kihallgatásakor az egyébként megjelent anya, tanú 6 sértett sem volt jelen, mert a kihallgatása előtt a tanács elnökének felhívására a tárgyalótermet elhagyta.

Amint a fellebbviteli főügyészség megalapozottan hivatkozott rá, a 14. életévét be nem töltött személy tanúkénti kihallgatásáról szóló BKv. 68. számú vélemény IV. 1. b) pontja szerint, ha a tanú a régi Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában írt mentességi jog alapján a 82. § (2) bekezdésében meghatározott figyelmeztetést követően vallomást kíván tenni, csak akkor lehet a kihallgatást megkezdeni, ha ahhoz a 86. § (2) bekezdése alapján - előzetesen törvényes képviselője vagy az általa megjelölt hozzátartozó hozzájárult. Ha a hozzájárulás nem történik meg, a tanú nem hallgatható ki. Dr. ... törvényes képviselő nem jelent meg és mást sem jelölt meg a nyilatkozattételre, így a hozzájáruló nyilatkozat megtétele elmaradt, ezért a tanú kihallgatására nem kerülhetett volna sor, az eljárási szabályok megsértésével a kiküldött bíró előtt felvett vallomás így a régi Be. 78. § (4) bekezdésére és a Be. 167. § (5) bekezdésére figyelemmel bizonyítékként nem értékelhető. Az elsőfokú bíróság a törvényes képviselőt egyébként tévesen értesítette, mert ilyen esetben a hivatkozott kollégiumi vélemény IV. pontja alapján idézni kell, az idézés biztosíthatja ugyanis csak a kötelező megjelenést, ami szükséges a nyilatkozattételhez.

Az eljárási szabálysértést azonban az elsőfokú bíróság 2017. szeptember 12. napján orvosolta, amikor dr. ... eseti gyám hozzájáruló nyilatkozata után perrendszerűen hallgatta ki a mentességi joggal nem élő tanút és ezen eljárási cselekmény során szabályosan került felolvasás által a tárgyalás anyagává tételre az eljárási törvénynek megfelelően felvett nyomozási tanúvallomás (bírószáki iratok

71. számú jegyzőkönyv). A bíróságnak a régi Be. szabályai szerint is volt lehetősége az eljárási szabálysértést orvosolni az eljárási cselekmény perrendszerű megismétlésével, melyre a Be. 177. § (3) bekezdése már kifejezetten lehetőséget ad a tanúzási figyelmeztetésnél. Összegezve: az első bírói kihallgatás során vétett eljárási szabálysértés tényszerűen megállapítható, de azt az elsőfokú bíróság orvosolta, így az ítéletet nem befolyásolta.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt hiányos [Be. 591. § (2) bekezdés a) pont]. Hiányosságot jelent, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő részletességgel írta le az elkövetés eszközét, valamint nem határozta meg a sértett nyakára a késsel kifejtett erőbehatás mértékét.

A megalapozatlanság részbeni, azt a másodfokú bíróságnak ki kellett küszöbölni. Az ítéletábra a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma alapján a következők szerint egészíti ki.

- Ítélet 4. oldal 1. bekezdés: A vádlott által az elkövetéshez használt kés teljes hossza: 28 cm, a nyele 13 cm. A penge szélessége a tövénél 25 mm, innen 5 cm távolságban 15 mm, 10 cm távolságban 10 mm. A penge enyhén ívelt, hegyes, kissé hajlított. A nyél fekete színű, rajta „viktorinox fibrox” felirat található. A kés éle kis, legfeljebb közepes erővel nyomódott a sértett nyakához.
tanú 2 segélykérő hívása 2016. május 7. napján 4 óra 49 perckor érkezett a rendőrségre, a mentőszolgálathoz pedig 4 óra 52 perckor.

A tényállást a másodfokú bíróság a fekete kést érintő orvosszakértői bűnjelvizsgálat adatai alapján egészítette ki (Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Intézet..., nyomozási irat: 207. lap). E körben megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság e bűnjelvizsgálat által igazolt vérgyanús szennyeződés, valamint az alapvetően egységes személyi bizonyítás alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy e kés az elkövetés eszköze és nem a lefoglalt másik, kisebb kés, melyen vérgyanús szennyeződés nem volt feltárható.

A kés éle által a sértett nyakát ért erőbehatás mértékére vonatkozó ténybeli kiegészítés pedig az ... szakértői véleményen alapszik (nyomozási irat: 203. lap). Dr. ... orvosszakértő a nyomozás során és a tárgyaláson (42. számú elsőfokú bírósági tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal) is egyezően állapította meg, hogy kis, legfeljebb közepes erővel érte az eszköz a sértett nyakát. Az erőbehatás mértéke a bűncselekmény tárgyi oldali elemei tekintetében nagyon fontos tényállásrész, ezért a kiegészítés nem volt mellőzhető.

A rendőrség és a mentők értesítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság a tényállást a bejelentést rögzítő rendőrségi hivatalos feljegyzés és a mentésre vonatkozó okiratok alapján egészítette ki (nyomozási irat 21. és 149. számú iratok).

A kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú ítélezés alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat a logika szabályainak megfelelően igen gondosan, alaposan értékelte. Számba vette a vádlott ellentmondó tartalmú, a büntetőjogi felelősséget nagyrészt elhárító vallomásait, tanú 6 sértett, valamint a cselekményről még részben közvetlenül, részben közvetve információt szerző

tanúk vallomásait, a helyszín adatait, az orvosszakértői véleményt, valamint a releváns tárgyi bizonyítékokat, köztük az érdemi adatokat tartalmazó okiratokat.

Az orvosszakértői bizonyítás kapcsán kell kiemelni, hogy a törvényszék a valóban ellentmondó és pontatlan adatokat (orvosi dokumentációk, sérülésleírás) figyelembe véve igen körültekintő vizsgálatot követően megalapozottan tárta fel, hogy valójában a nyakon egy 7 cm-es sebzést okozott a fekete nyelű kés, és az észlelt 2 cm-es seb hegétől függetlenül nem tévedett, amikor egy rendbeli sérülést látott megállapíthatónak.

A törvényszék által lefolytatott bizonyítás rendkívüli széleskörű és alapos volt, a bíróság bírói szemle keretében a helyszínen is folytatott bizonyítást, ahol helyszíni kihallgatás és bizonyítás kísérlet elvégzésével ellenőrizte a vádlott védekezését és kísérelte meg rekonstruálni a történeteket.

A törvényszék helyesen foglalt állást, amikor a vádlotti vallomással szemben a tényállást elsősorban a sértett hitelt érdemlő, nagyrészt ellentmondásmentes, aggálytalan tanúvallomására alapította, melyet megerősítettek tanú 3, tanú 1, és tanú 5 tanúvallomásai is. A bíróság az elkövetési eszköz, a sértetti sérülés és a vádlott elmeállapota tekintetében is alapos bizonyítást folytatott és helyesen állapította meg a tényeket.

A már idézettek szerint a kihallgatásakor a tizennegyedik életévét be nem töltött ... tanú kiküldött bíró előtt tett első tanúvallomásának perjogi okból való kirekesztése a tényállás megalapozottságát nem érintette, mert a lényeges tények a szabályosan beszerzett bizonyítékok alapján is megállapíthatók voltak és e körbe tartozik a gyermekkorú tanú nyomozás során és a második kiküldött bírói kihallgatásán törvényesen felvett vallomása, mely a tárgyalás anyagát képezte és értékelhető volt. A tanú ugyan részben eltérő vallomást tett a megállapított tényektől (az elkövetés eszköze, a vádlott kést tartó keze), de a bíróság megfelelően megindokolta, hogy e körben miért más bizonyítékokra alapítja a tényeket.

A törvényszék indokolási kötelezettségét nagy részletességgel, színvonalasan teljesítette.

A vádlott másodfokú eljárásban előterjesztett észrevételére a másodfokú bíróság kiemeli, hogy kóros elmeállapota valóban ténszerűen megállapítható, azonban beszámítási képességét nem zárta ki ezen állapot, azt csak közepes fokban korlátozta a megalapozottan megállapított tényállás szerint. A Btk. 17. § (1), (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel így kóros elmeállapota nem zárja ki a büntethetőséget, csak a büntetés korlátlan enyhítésének lehetőségét nyitja meg.

A védelmi fellebbezés indokaival kapcsolatban az ítéletábla rámutat, hogy a sértett nyaki sérülése kétségtelenül komolyabb vérzéssel járt, melyet a helyszín is tanúsít, a lefoglalt felsőruhán és az ágyneműn nagyobb mennyiségű vérgyanús szennyeződést rögzítettek, mely egyértelműen a sértett sérüléséből származó vérzés által keletkezett. A vérszennyeződés hiánya a párnán nem hat a tényállásban foglaltak ellen, mert az ágynemű és a sértetti ruha szennyeződése megfelelően igazolja, hogy az ágyban támadtak a sértetre, ezt egyértelműen megerősítette a személyi bizonyítás anyaga is. Az ágynemű megsértésének hiánya sem gyengíti a tényállásban foglaltakat. Nincs rá adat, hogy a textílián keresztül vágta volna meg a vádlott a sértett nyakát. Az elkövetés pillanatában a takarónak nem kellett fednie a támadott testfelületet. Az elsőfokú bíróság a védelmi érvekkel szemben gondosan vizsgálta a helyszínt, a nyomozás bizonyításának adatait megfelelően értékelte és a tárgyaláson a helyszínt közvetlenül is megtekintette, ahol bizonyítási kísérletet is folytatott. A bíróság igen körültekintően vizsgálta az önkezü sérülés okozás lehetőségét is. E körben széleskörű szakértői vizsgálatot folytatott és a vádlott javára döntött, amikor csak egy késsel okozott sérülést

látott bizonyítottanak. A hozzátartozó tanúk befolyásolására semmilyen adat nincs. A tanúk részben közvetlenül észlelték a vádbeli cselekményt vagy időben igen közel értesültek arról és adtak számot az eljárás során döntően egységesen a vádlotti támadásról. Nem alapos a védelmi fellebbezés, miszerint a tanúkat elfogultságuk befolyásolta volna vallomástételben. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlott beszámítási képességének korlátozottságát és ezt figyelembe vette a bizonyítékok értékelésekor is.

Az eltérő tényállás megállapítását és a vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttségnek a Be. 591. § (1) bekezdésében megfogalmazott elvéből következően eredményre nem vezethetett. A tényállás megalapozottsága esetén a bizonyítékok eltérő mérlegelésére és eltérő tényállás megállapítására nem kerülhet sor. A védelem nem jelölt meg olyan új bizonyítékot vagy tény, mely a másodfokú eljárásban bizonyítást vagy eltérő tények megállapítását indokolta volna.

A másodfokú eljárásban a vádlott gyermekei és más személyek tanúkihallgatására irányuló bizonyítási indítványát visszavonta, így pervezető végzést az ítéletáblának nem kellett hoznia és külön részletes indokolást a bizonyítás mellőzése nem igényel. Megjegyzendő azonban, hogy tanú 2ot és ... az elsőfokú bíróság kihallgatta és sor került tanú 8 kihallgatására is. A bizonyításnak egyébként több perjogi akadálya is lett volna: egyrészt a tényállás megalapozottsága, másfelől orvoslásra szoruló eljárási szabálysértés hiánya, továbbá az, hogy a terhelt nem hozott fel olyan új bizonyítékot, mely eltérő tényállás megállapítására lenne alkalmas.

Az elsőfokú bíróság - a büntethetőségi akadály hiányára is figyelemmel - törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A vádlott beszámítási képessége a cselekmény elkövetésekor közepesen korlátozott volt, a beszámítási képesség kizártsága azonban nem állapítható meg, így a Btk. 17. § (1) bekezdésében írt kóros elmeállapot nem zárja ki a büntethetőséget és nem rögzíthető az alanyi oldal hiánya sem.

A vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés j) pont szerint minősülő védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérletét valósította meg, mely kísérlet befejezett és távoli.

Amint az elsőfokú bíróság helyesen megállapította a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írt iránymutatásnak megfelelően, a feltárt alanyi és tárgyi tényezők alapján rögzíthető, hogy a vádlott egyenes ölési szándékkal cselekedett. Az elkövetéskor a vádlott a sértett életét ki akarta oltani. A cselekmény alapvetően a sértetti védekezés folytán maradt kísérleti szakban.

A vádlott az alvó sértettre támadt, aki védekezésre képtelen személynek tekintendő. A Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pontja értelmében védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére. A védekezésre képtelenség ismérve, hogy a passzív alany nem képes ellenállás kifejtésére. E minősítő körülmény akkor róható fel, ha a sértett védekezésre képtelensége az elkövetőtől függetlenül állt elő. Ennek megítélése bírói mérlegelés kérdése. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alvó állapot a passzív alany vádlottól független védekezésre képtelenségét eredményezi (I. Kúria Bfv.I.369/2014/8.), miáltal a minősítő körülmény törvényi tényállását a vádlott kimerítette.

A fellebbviteli főügyészségi észrevételben foglaltak kapcsán is utal rá a másodfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye nem értékelhető a Btk. 160. § (2) bekezdés a) pontja szerint előre kiterveltként.

A minősítő körülmény megállapításához szükséges tényeket (előkészületi cselekmények, a tett tervezet voltát jelző cselekvőségek) sem a vád, sem az ítélet nem tartalmazza. Ezen okok miatt a tettazonosság és a tényálláshoz kötöttség elve folytán ilyen tények még esetleges bizonyítottságuk esetén sem lennének megállapíthatók. A cselekmény előre kiterveltsége ellen szól maga a tényállás is, miszerint a vádlott a fenyegetőzés után lecsendesedett (ítélet 3. oldal utolsó bekezdés).

A vádlott terhére a történeti tényállásnak vannak olyan elemei (a kiskorú gyermek jelenlétében az anya késsel támadása, majd közelében öngyilkossági kísérlete), melyek felvetik a Btk. 208. § (1) bekezdésében írt kiskorú veszélyeztetése törvényi tényállási elemeinek kimerítését. A fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen utalt rá - megerősítve a váddal alapvetően rendelkező elsőfokú ügyész álláspontját -, hogy e bűncselekményre nézve nem volt vádlói akarat, ezért a Be. 6. §-ában szabályozott tettazonosság elve miatt a kiskorú erkölcsi, értelmi vagy érzelmi fejlődését veszélyeztető cselekmény önálló büntetőjogi értékelésére nem kerülhetett sor. Mindez csak súlyosító körülményként értékelhető.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően feltárta. A vádlott cselekménye szerelemfáltásból, volt társa elvesztéséből eredő indulatból fakadt. Nem tekinthető olyan tervezett jellegűnek, mely megközelítené az előre kitervelt elkövetést, ezért a korábbi fenyegetőzés és ölésre utalás külön nem súlyosító hatású.

Ettől függetlenül az elsőfokú bíróság az enyhítő tényezőknek nem tulajdonított megfelelő nyomatékot és a vádlottal szemben túl szigorú szabadságvesztés büntetést szabott ki. A beszámítási képesség közepes fokú korlátozottságát, a vádlott perjogi szempontból büntetlen előéletét nagyobb súllyal kell figyelembe venni, mint ahogy a cselekmény távoli kísérlet voltát, mert a sértett lényegében komolyabb sérülést nem szenvedett. Nagyobb nyomatékot érdemel a vádlott öngyilkossági kísérlete is.

A Btk. 17. § (2) bekezdése szerint a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza a bűncselekmény következményeinek a felismerésében, vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A Btk. 82. § (5) bekezdése kimondja, hogyha a törvény korlátlan enyhítést enged, bármely büntetési nem legkisebb mértéke is kiszabható.

A korlátlan enyhítés lehetőségét is figyelembe véve az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok a Btk. 82. § (1) bekezdés és a (2) bekezdés a) pontjában szabályozott egyfokú enyhítés alkalmazásával kiszabott 7 év tartamú szabadságvesztéssel elérhetők, a törvényes 10 év közügyektől eltiltás érintetlenül hagyása mellett. A másodfokú bíróság ezért a szabadságvesztés tartamát 7 évre enyhítette. Nagyobb mérvű enyhítésre, azaz kétfokú leszállásra, vagy a korlátlan enyhítés teljes körű kihasználására azonban nem látott alapot.

Ilyen tartamú büntetés már megfelel a büntetés-kiszabási elveknek, tetterányos, és kifejezi az egyéniesítés szempontjait is, különös tekintettel a vádlott kóros elmeállapotát, mely egyértelműen közrehatott az erőszakos bűncselekmény elkövetésében.

Az ítéletnek a beszámításra, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetést kiszabó részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a 605. § (1) bekezdésének az alkalmazásával - alapvetően helyes indokainál is fogva - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése után letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe.

Debrecen, 2019. március 26.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Háger Tamás sk. előadó bíró,
Dr. Bakó József sk. bíró

ZÁRADÉK: A Miskolci Törvényszék 10.B.2/2017/155. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019.március 26.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.